

PENYAT Pi FET

RAMIL

1470

Marc 1945

LIT. MIRABET - VALENCIA

La fadrina més festera
del barri de "La Tisora",
per massa festejadora
l'anomenaren "fallera".
I tan alta de polsera
la posà el nomenament,
que es feu sèria "de repent"
i per parèixer més noble
rebutjà la veu del poble...
i oblidà son pretenent.
I marmolava la gent:

—*¡Calla, calla,*
que pareixes el ninot de la falla!

Des de sa trona guaitava
per trobar lo que volia
i tota la gent fugia
perquè mirant-la es cremava.
I ella, sola, s'extranyava

de tindre tan mala sort
i clamava desconhort
en vore que la deixaven
els qui abans la festejaven
i no li feien la cort.
I deia la gent més fort:

—*¡Calla, calla,*
que pareixes el ninot de la falla!

Els anys passaren de presa,
i com no passen de xança,
anava tornant-se pansa
la fadrina desatesa.
Marcida ja sa bellesa,
encara sa vanitat
anava pel veïnat
plena de fums i coratge,
captant un poc d'homenatge
per a son reine oblidat.

I oïa la veritat:

—*¡Calla, calla,*
que pareixes el ninot de la falla!

A la fi, com una bruixa,
al barri sencer feu nosa
i té que viure reclosa
amb l'orgull que l'entabuixa.
I com, per banda de cuixa,
sols hi ha parents de rebuig,
ama la vida que fuig
i òdia la que els atres viuen,
encara més perquè diuen
allò que li dóna enuig,
puix canten grans i menuts:

—*¡Calla, calla,*
que pareixes el ninot de la falla!

BERNAT ARTOLA TOMAS
Castelló.

S'acosten les falles

Com relisquen per la mar les ones blanques
fins la platja, sens detur, per a besar
l'ara santa de la terra, mare sempre
que s'abilla en vestit nou d'arenas clar

acollint amorosida les carícies
de les aigües —nacre, perles, iode, blaus...—
un oneig de cents de plomes inspirades
fan llurs versos a València, mare gran,

que seguida a la vorera de la platja
riu contenta, en goig de festa..., i son posat
de regina du als artistes llums eternes
que ells reflexen en les eines de son art.

Al conjur del foc sagrat que es perpetua
pel caliu dels cors que semblen apagats
durant l'any —com en braseta dins de cendra,
sempre encesa, vivament, en la vestal

tradició d'un poble alegre, ric i artista—
tots vibrem com alludits; i en el treball,
bon humor, desprendiment, amor i història
som fallers actius, passius o crítics d'art...

I València mostra al món una faceta
de les moltes que conté, com bon brillant,
quan vestida en la claror i llum i flames,
alegries, lírics versos, musicals

mèlodies i sa plàstica bellesa,
en colors de sol i terra i flors i encants,
recibix a l'anunciada primavera
que ja aguaita en verd vaixell per dins la mar...

—per la mar dels versos nous en llengua mare...;
per la mar dels tarongers i els arrossals...,
per la mar de l'esperança, sempre jove,
que portem en nostre ser els valencians—.

I les gúbies i els cisells, serres i molles,
i pinzells, plomes i llapis dibuixants,
i les notes de festívol pentagrames,
i l'oblit de nostres lluites i pesars,

i els colors de la paleta valenciana
i les ales dels "llibrets" tradicionals,
tots, fervents i jubilosos es belluguen
com les ones que decorren per la mar...

PRUDENCI ALCON I MATEU

Luxent, 1945.